

OČ JDE

Prahu za Berlín?

Cílem amerického presidenta Kennedyho ve Vídni bylo přesvědčit Chruščova, že Západ bude bojovat o Berlín. Po nezdaru v Kubě a po ústupu v Laosu bylo zřejmě třeba něčeho více než slov, aby se Sovětský svaz přesvědčil, že tentokrát Spojené státy své ujištění míní.

Když prohlášení představitelů Sovětského svazu a východního Německa nabyly povahy otevřených hrozeb válkou a Chruščov vyhlásil, že zastavuje slíbené snížení armádních stavů na úroveň přibližně stejnou s vojenskou silou Spojených států, předložil prezident Kennedy americkému kongresu plán na zesílení amerických branných sil. Tento plán sleduje vojenskou strategii nové vlády v tom, že nespolehá výlučně na atomické zbraně, ale buduje vojsko dosti silné, aby zastavilo komunistický útok i bez použití atomických zbraní. Současně je rychle zlepšována civilní obrana proti atomickému útoku budováním veřejných i soukromých krytů proti radioaktivnímu záření, aby země přežila přepad vodíkovými pumami v takové síle, že útočníka zničí přesto, že měl výhodu překvapení a iniciativy na své straně. Odvetná síla amerických atomických zbraní je rychle zvyšována tak, že žádný útok ji nemůže zničit.

Jádrum Kennedyho opatření však je zvýšení stavu amerických branných sil o asi čtvrt milionu mužů a zvýšení vojenských výdajů o asi tři a půl miliard dolarů, z nichž téměř polovina je určena na rychlý nákup nejmodernějších neatomických zbraní. Tato dvě opatření spolu úzce souvisí: zvýšení stavu vojska se vztahuje převážně na specializované jednotky — parašutisty, letce, tankisty, specialisty raketových zbraní, jednotky pro partyzánskou válku — pro které je určena nová výzbroj, aniž by americké hospodářství bylo oslabeno odchodem velkého počtu lidí z produktivní práce. Rozšíření dopravního letectva, zvýšení počtu transportních lodí a přesun zásob i mužů do Evropy zaručí, že novou sílu americké armády bude možno nasadit na místo potřeby v nejbližší době. Rovněž Francie a Německo provádí v menší míře podobná opatření, zatím co Anglie zůstává nejslabším bodem západní aliance.

Zkoumání veřejného mínění ve Spojených státech zaznamenalo rozhodnou podporu neústupnosti v berlínské otázce. Americký Gallupův ústav pro výzkum veřejného mínění zjistil toto rozvrstvení názorů mezi americkými voliči: Na otázku, zda Spojené státy mají ponechat své síly v Berlíně i za cenu rizika války, odpovědělo 62% kladně, jen 5% záporně a 33% nemělo žádný názor nebo situaci v Berlíně dostatečně neznalo. Na otázku, zda má Západ vybojovat spojení s Berlínem, když východní Německo přerušilo veškeré spojení s Berlínem, odpovědělo 54% kladně, 10% záporně, zbytek nerozhodně nebo

situaci nesledoval. Americký postoj není tudíž postojem "hrstky válečných štváčů", ale uvědomělý postojem většiny národa, který, i když nechce bojovat, uznává, že dále ustupovat není možno.

Zcela opačný vliv měl vývoj na obyvatelstvo komunistických zemí. Nepřetržitý příliv uprchlíků z Kuby do Spojených států a zemí střední a jižní Ameriky se rychle zvýšil a útek z východního Německa nabyl otřásajících rozměrů: dosáhl průměru přes 1500 osob denně přes nebyvalá opatření komunistické vlády, aby byl zastaven. Nejen to: osazenstva některých továren začala posílat východoněmecké vládě resoluce, žádající, aby v zájmu míru bylo upuštěno od tlaku na západní Berlín a aby vláda neohrožovala životy desetimilionů svých poddaných pro dobytí západní části Berlína. Nebezpečí atomové války spolu s rozsáhlými zásobovacími potížemi vyvolalo ve východním Německu situaci podobnou té, která předcházela dělnickou revoluci v roce 1953. Resolucemi, nepokoji a úteků tlačí východoněmecké obyvatelstvo na svou vládu, aby upustila od dobovačné politiky a neohrožovala mír.

A Čechoslováci? V komunistickém pronikání do svobodného světa se jméno ČSSR vyskytuje téměř častěji než jméno SSSR. Čs. zbraně jsou nalézány všude: od Laosu po Angolu. Československo by proto v případě války v hodnocení Západu mohlo být postaveno na roveň domácímu území SSSR a stejná koncentrace ničivé síly, zejména v případě atomického konfliktu, by mohla dopadnout na naše země jako na Sovětský svaz. Pověst o proroctví o kočim, který pojedje přes Karlův most a ukáže bičem na pustinu kolem se slovy "Zde kdysi stávala Praha," se stává reálnou možností a vyhubení Čechoslováků vážným nebezpečím. Ironií je, že se tak děje pro rozšíření moci sovětských a německých komunistů.

Před každým Čechoslovákem stojí dnes nutnost rozhodnout, co chce a může dělat, aby pomáhal zabránit komunistům ve vyvolávání atomické války, a kde bude stát, kdyby válka vypukla. Nesmí však zapomenout na jedno: Západ nepomohl východním Němcům při jejich povstání v r. 1953; nepomohl Polákům v r. 1956; nepomohl Maďarům v jejich revoluci v roce 1956; nepomohl kubánským bojovníkům za svobodu v roce 1961 a nepomohl obyvatelům východního Německa při berlínských bouřích letos. Nelze správně jednat bez správného posouzení situace, a za dané situace, diktované rovnováhou atomických zbraní, aktivní podpora Západu otevřenému odporu proti komunistickému režimu v zemích za Železnou oponou je nejvyšší nepravděpodobná. Součástí situace však je také, že nebezpečí atomické války ohrožuje životy naše, ne jen životy lidí na západě, a že komunismus potlačuje nás v Československu a ne občany západních států. Proto také musíme převzít svůj podíl v zápase o život, o mír a o svobodu.

Promarněný odkaz

Dne 13. června zemřel v Hrabyni na Slezsku Dr. Karel Engliš, neoriginálnější a nehlubší čs. myslitel v oblasti logiky, noetiky a národního hospodářství. Jeho celoživotní práce vyvrcholila ve dvou mohutných dílech: *Soustava národního hospodářství* a *Logika jako věda o myšlenkovém řádu*. Protože nemohli obstát v myšlenkové soutěži s Englišovými koncepty, komunisté je umlčeli. Jeho školu — právnickou fakultu Masarykovy university v Brně — zavřeli, *Soustavu národního hospodářství* stáhli s oběhu, a sazbu *Logiky*, připravené k tisku, rozmetali, přestože — nebo protože? — Englišova teorie mohla osvětlit a ujasnit mnohé teoretické potíže, s nimiž se komunisté dodnes marně potýkají.

Již v třicátých letech vystoupil Engliš s tehdy revoluční myšlenkou, že kapitalistický systém není jediným možným hospodářským systémem a že teoreticky jsou možné tři hospodářské soustavy: soustava *kapitalistická*, jejímž základem je svědopovědnost: každý se stará o sebe, a rozdělení národního důchodu je určováno trhem, na kterém se jednotlivé soukromé zájmy střetávají; soustava *kooperativní*, jejímž základem je odměna podle práce: národní důchod je rozdělován podle množství práce, kterou kdo národnímu společenství poskytuje; a soustava *solidaristická*, jejímž základem je osobní solidarita všech členů národního společenství: práce se přiděluje podle únosnosti a národní důchod se rozděluje podle potřeby; silní příslušníci národního společenství pracují více než slabí a dostávají se jim méně péče, t. j. menšího podílu na národním důchodu, než tén, kdo potřebují více péče.

Je zřejmé, že v Englišových soustavách jeho kapitalismus odpovídá kapitalismu, jak mu rozumí komunistická teorie; kooperativa odpovídá tomu, co definuje komunistická teorie jako socialismus ("každý podle svých schopností, každému podle jeho práce") a solidarismus odpovídá definici komunismu ("každý podle svých schopností, každému podle jeho potřeb"), i když Englišovy koncepty jsou daleko promyšlenější a vytříbenější než polopropagandistická ekonomika komunismu. Tato větší přesnost umožnila Englišovi rozeznat, co později dokázala praxe: že ve skutečném světě neexistuje a nemůže existovat hospodářství, které by bylo ryzím typem té či oné teoretické soustavy; všechna skutečná hospodářství jsou kombinací prvků kapitalistických, kooperativních a solidaristických. Dnešní západní kapitalismus obsahuje řadu prvků kooperativních (družstva, nepřímé daně, sazby kolektivních smluv, poplatky) a solidaristických (progresivní zdanění, které postihuje na př. ve Spojených státech přes 90% nejvyšších příjmů, zatím co příjmy nízké nejsou zdaněny vůbec; starobní důchod; bezplatná lékařská péče ve Velké Británii; odstupňované rodné příspěvky ve Francii; příspěvky a volné potraviny pro nezaměstnané ve Spojených státech, atd.), takže výsledky volné hry sil na trhu jsou podstatně obměňovány. Ve státech, které komunisté označují za socialistické, je zásada plné odměny pracovní porušována prvky kapitalistickými (drobné soukromé podnikání, volný trh a černý trh) i solidaristickými (péče o přestárlé

a práce neschopné), a ovšem podstatně zkreslovaná tím, že určitá politická skupina (manažerská centrála komunistické strany) určuje arbitrárně podle svých vlastních zájmů, která práce představuje jak velký přínos národnímu společenství, a přiděluje pak z národního důchodu větší podíl svým stoupencům než svým odpůrcům, platí práci hospodářsky zcela neužitečnou, vykonávanou výlučně na ochranu její moci, a zadržuje velký podíl národního důchodu bez souhlasu pracujících a nakládá s ním dle svého zdání pro politické účely, stanovené rovněž bez souhlasu občanů. Pokusy o čistý řád solidaristický — t. zv. válečný komunismus v SSSR a komuny v Číně, odmítající výslovně princip materiální zainteresovanosti — se ukázaly neživotné. Je ale současně nesporné, že čínští teoretikové mají pravdu, tvrdí-li, že komuny představují přímý skok do komunismu.

Protože tudíž neexistují čisté typy jednotlivých hospodářských soustav, nýbrž jen jejich kombinace, hlavní otázka je: jaká kombinace prvků kapitalismu, kooperativy a solidarismu je nejlepší hospodářskou soustavou? Odpověď záleží na tom, jaký je politický ideál, kterého chce národ dosáhnout, jaká je jeho konkrétní situace a jaká je jeho národní povaha. Všeobecně a zjednodušeně lze však říci, že nedemokratický režim nemůže uskutečnit ani kooperativu (plnou odměnu pracovní) ani solidarismus, a že demokracie má za následek stále narůstání prvků kooperativních a zejména solidaristických v národním hospodářství. V Československu očividně prvky kooperativní, zejména až budou zbyveny deformujícího zneužití komunistickou stranou, zůstanou základnou národního hospodářství, se silnou nadstavbou solidaristickou a mnohem silnější podstavbou kapitalistickou v zemědělství, službách a maloobchodu, než jakou dovoluují dnes komunistické třídní zájmy. To byla cesta, na kterou vykročilo Československo v roce 1945 a s které bylo sraženo komunistickým pučem v roce 1948.

Ve světle této úvahy se ukazuje falešnost komunistické teorie, že komunisté musí násilně zničit demokracii, aby mohl být nastolen socialismus, a že je třeba diktatury, aby ze socialismu byl vybudován komunismus. Ztotožnění komunistické strany a komunistického společenského systému s hospodářským pokrokem je jen ideologickou nadstavbou nových třídních zájmů, které manažerské společnosti vytvořila, a ideologickým ospravedlněním komunistické agrese.

30. srpna oznámil Chruščov, že SSSR jednostranně ruší dohodu o zastavení atomických výbuchů, kterou USA a Velká Británie dodržují od r. 1958. Rychle po sobě následovaly výbuchy atomických bomb v oblasti Semipalatinsku (1., 4. a 5. září), v oblasti Stalingradu (6. září) a kolem Nové Zemlje (2 výbuchy 10. září). Pozorovací stanice kolem světa zaznamenaly vzrůst množství otravných radioaktivních součástek v atmosféře v důsledku těchto výbuchů. Není známo, proč SSSR nedal přednost zkouškám atomických zbraní v podzemí nebo nad atmosférou, při nichž zhoubná radioaktivita v ovzduší nevzrůstá.

Hra s ohněm

Bezprostředním cílem sovětské zahraniční politiky v Evropě je prolomit obrannou hráz svobodného světa, která se komunistům postavila v cestu za dobytím celého kontinentu po zničení československé svobody. Sovětský svaz se o tento průlom pokoušel soustavně a plánovitě a při svých pokusech používal vyzkoušených zbraní z komunistického arsenálu.

V Řecku to byla dlouhá občanská válka, za které komunističtí povstalci byli nepřetržitě vyzbrojováni a zásobováni z balkánských satelitů. Teprve když se Jugoslávie osvobodila od sovětské nadvlády, byl Sovětský svaz do takové míry izolován od své řecké výspy, že ji byl přinucen odepsat. Ve Francii se komunisté pokoušeli dostat k moci pomocí generálních stávek, které následovaly přijetí Marschallova plánu. Většina Francouzů a rozhodný ministr uvnitř se jim však vzepřeli a francouzští komunisté se dosud z oné porážky nevzpamatovali. Vítězství komunistů v parlamentních volbách v Itálii mělo dát Sovětskému svazu, co potřeboval: klín do západní Evropy, jímž by rozvrátil její obrannou frontu. Ale i tam jejich plány selhaly.

Jedno místo se však pro komunisty stalo zdrojem nevyčerpatelných příležitostí pro neustále obnovované útoky proti Západu: Berlín. K prvnímu dramatickému komunistickému výpadu došlo v roce 1948, kdy blokáda Berlína měla vést nejen k jeho uchvacení komunisty, nýbrž též tam, kam všechny sovětské akce v berlínské otázce vždy míří — k podvrácení západního Německa, k rozvrácení evropské fronty svobodného světa a k úplné politické i psychologické izolaci Spojených států na severoamerickém kontinentě.

Po deset let se Sovětský svaz pokoušel různým způsobem pod rukou použít Berlína k tomuto cíli, až v listopadu 1948 se Chruščov odhodlal k novému přímému útoku. Pravděpodobně ho k tomuto kroku povzbudila kombinace odhadu sovětské síly a úkazů, které se zdály nasvědčovat slabosti Západu. Ačkoliv sovětské požadavky byly ultimativní, Chruščov od nich na chvíli ustoupil, když se Západ ukázal v berlínské otázce nekompromisní a symbolicky mu ustoupil v jiných požadavcích — pozval ho do Ameriky a slíbil mu schůzku čtyř velmocí.

Sovětský svaz nyní znovu otevřel berlínskou krizi za stejným účelem, avšak za daleko kritičtějších a výbušnějších podmínek. I tentokrát se zdají být sovětské kalkulace založeny na okamžitém odhadu sil a Chruščov se nepochybně domnívá, že jejich váhy se rozhodně naklánějí na sovětskou stranu. Sovětský svaz aspoň dočasně zkonsolidoval své vedoucí postavení v komunistickém bloku a nechce čekat, až je čínská výzva znovu ohrozí. První astronaut mu dal jistou psychologickou, i když pochybnou technologickou výhodu oproti Spojeným státům. Naproti tomu Západ byl dosud velmi nerozhodný v Laosu a na Kubě Spojené státy dovolily Castrovi, aby se postavil proti jakékoliv moderní verzi celé historické koncepce americké politiky na západní polokouli.

Chruščov chce této výhodné situace využít k novému náporu na soudržnost svobodného světa. Odtud jeho nové hrozivé ultimatum. V roce 1958 jeho ultimatum vyvolalo v západních kruzích řadu teoretických protínávrhů, jež by všechny byly

vedly při nejhorším k důsledkům, které si komunisté od svého náporu slibují. Vlády svobodného světa však o nich odmítly uvažovat v termínech praktické politiky. Očekává Chruščov, že pod tlakem nové hrozby změní své stanovisko a že z usmířovačské teorie se stane poráženecká praxe?

Chruščov se velmi mylí jak ve svém odhadu rozložení sil, tak významu Berlína pro svobodný svět. I když v Laosu a na Kubě nebylo dost vůle nasadit plnou sílu svobodného světa, tato síla zde je v míře, do jaké nikdy předtím jí nebylo nahromaděno na obranu svobody. A Berlín pro Západ není Laos nebo Kuba. Berlín je klíč k Evropě a Evropa je klíč ke svobodnému světu. S Berlínem se nedá zahrávat a všichni západní státníci v tom smyslu Chruščova varovali.

Jestliže chce Chruščov vyjednávat, jak mu dal najevo prezident Kennedy, Západ je ochoten jednat o problému národního sebeurčení — nejen v Berlíně a v Německu, nýbrž v celé Evropě. A to znamená především v zemích za Železnou oponou. Opravdového sebeurčení se však Sověty bojí jako čert kříže. Proto jediná odpověď kterou Chruščov má, je odpověď všech tyranů: finčení zbraní. Naposled tímto tónem na adresu svobodného světa mluvil Hitler a Chruščovovy řeči o Berlíně takřka doslova opakují Hitlerovy tirády o německých požadavcích.

Chruščov hrozí, aniž by pravděpodobně chtěl světovou válku, leč že by byl zapomněl, čemu se Hitler naučil příliš pozdě. Proto svobodný svět nesmí jeho hrozbám ustoupit a naopak, jak jsme vždy zdůrazňovali a doporučovali, použít berlínské krise k tomu, aby v celé Evropě byl konečně nastolen opravdu demokratický mír.

Napětí se stupňuje

Zápas mezi komunismem a demokracií se soustředil kolem Berlína, a opět jsou komunisté v útoku a demokracie v obraně. Cílem nové komunistické agrese je zabráním západní části Berlína jednak uzavřít poslední mezeru v Železné oponě, mezeru, kterou uniklo německým komunistům už 3,400.000 lidí, jednak otřást důvěrou Němců ve spojení se západem, vyloupnout Německo z NATO a celou obrannou soustavu demokracie v Evropě rozložit.

Na červencové tajné poradě zemí varšavského paktu komunisté zřejmě došli k závěru, že se jim zabrání západního Berlína patrně nepodaří, a rozhodli se, že se o dosažení svých cílů pokusí oklikou. Mezeru v Železné oponě uzavřeli tím, že obehnali západní část Berlína ostatním drátem, policií, milicí a vojskem německým i sovětským a úplně uzavřeli přístup do západního Berlína příslušníkům východního Německa. Tím postoupili i na cestě ke svému druhému cíli: rozložení NATO. Veřejné mínění německé, ostře žádající účinné kroky, ne jen papírové protesty proti tomuto novému porušení smluv Sovětským svazem, bylo pobouřeno tím, že U. S. A., Velká Británie a Francie donutily západní Německo, aby upustilo od odvetné hospodářské blokády východního Německa. A zatím co sovětská politika směřovala k vyprovokování veřejného mínění německého k radikalismu, Chruščov současně vyvíjel neobvyklý tlak na jednotlivé členy NATO, aby je zastrašil od jakékoliv akce, a tím zvětšil propast mezi Němci a ostatními členy západní aliance. Britského velvyslance varoval, že deset

sovětských atomových bomb stačí k vyhlazení obyvatel britských ostrovů, a dalších deset k smetení Francie, a že tyto bomby jsou připraveny k použití. Italskému zahraničnímu ministru vyhrožoval atomickým vyhubením Itálie raketovým útokem, proti němuž nebude obrany. Na adresu U. S. A. prohlásil, že případný konflikt v Evropě rozšíří v atomickou válku a že proti U. S. A. použije i kilomegatonových pum (1 kilomegaton—1,000.000.000 tun TNT). Zatím U. S. A. provedly rychle a hladce chystané rozšíření svých vojenských sil a Francie i Anglie přesunuly další vojenské jednotky na evropskou pevninu.

Protikladem ofenzivy proti svobodnému světu jsou potíže, s nimiž se komunisté setkávají ve své vlastní sféře. První z nich je katastrofální neúspěch komunistické zemědělské politiky. Hlad se rozprostřel po komunistickém světě od Tichého oceánu po hranice západního Německa. Pětina zemědělského obyvatelstva v Číně trpí kurdějnou z podvýživy; opuchlé nohy a ruce a vysoké procento úmrtí se staly běžnou věcí. V Rumunsku je maso k dostání jen dvakrát týdně — od 6 hod. ráno se tvoří fronty před obchody, které jsou už o 9 hodině vyprodány. Ve východním Německu musel být znovuzaveden lístkový systém. Druhou nezacelenou ranou komunistického světa je vleková se roztržka mezi KS SS a KS Číny, která se nejdramatičtěji provalila na povrch v Albánii, kde byli prosovětská vedoucí komunisté pozatýkáni, "souzeni" a popraveni či uvězněni pro špionáž ve prospěch SSSR(!), sovětské poradci byli nahrazeni čínskými a sovětská ponorková základna byla uzavřena a zrušena. Druhým bodem konfliktu se stala Mongolská lidová republika, kterou by Sověty chtěly přivést do Spojených národů, aby se jí tak dostalo mezinárodního uznání, zatím co čínská politika směřuje k jejímu opětovnému včlenění do Číny, od níž ji Sovětský svaz po I. světové válce odtrhnul. Vojenské smlouvy SSSR se severní Koreou a severním Vietnamem představují oficiální proniknutí Sovětů do oblastí, v níž dosud měli čínští komunisté více méně volnou ruku.

V mocenském poměru sil stálý přínos pro Západ znamená vývoj hospodářského společenství šesti evropských států. Poslední uveřejněná čísla ukazují nejen vzrůst výroby, ale také, že mzdy rostou mnohem rychleji než životní náklady, ale ne rychleji než produkce. Dosažené výsledky v prvním pololetí 1961 jsou (rok 1953 — 100%):

	Belgie s Lucemburkem	Francie	Itálie	Německo	Nizozemí
Životní náklady	111	123	124	114	122
Mzdy	143	185	132	171	158
Průmyslová výroba	137	184	189	194	157

Odhodlá-li se Anglie vstoupit do tohoto společenství, budou další státy nesporně následovat, a vytvoří ze západní Evropy hospodářskou a politickou jednotku, která se vyrovná průmyslovému konglomerátu severoamerické pevniny.

Úloha přátelství v komunismu

Rozbor komunistické společnosti vede k závěru, že její člen může najít a uchovat svobodu, rovnováhu a duševní zdraví jen pomocí uměle vytvořené malé neformální skupiny přátel, která je mimo síť společenské kontroly komunistického aparátu.

Praxe tento závěr potvrzuje. Přes veškerý tlak vznikají a udržují se drobné kavárenské a hospodářské kroužky známých, ve kterých se mluví otevřeně a beze strachu — a účastní se jich i komunisté, aby okráli z tiživého ovzduší stranického prostředí nedůvěry, podezření a nesvobody. Podobné skupiny existují i na školách; v nich si zejména vysokoškolští studenti vyměňují názory, upozorňují se vzájemně na zajímavé články z dostupných zahraničních časopisů a na možnost číst nekomunistické knihy nebo si vyměňují a vypůjčují jinak nedosažitelné prameny vědění. Nejpádnejší důkazem životnosti neodvislých skupin v komunistickém režimu jsou však skupiny trampské a skupiny mladistvých provinilců. Zatím co trampské skupiny sledují cíle aspoň oficiálně dovolené a skupiny "chuligánů" a "pásků" cíle nedovolené, oboje jsou pozorovány se nelibostí a jsou příčinou různých opatření, která je mají likvidovat a jejich členy přivést pod dozor strany. Od policejních zásahů až po zpestření činnosti SČM, od rozsudků až k lákavým tanečním zábavám — vše je vhodným prostředkem k zatarasení této nové cesty úniku z pod kontroly režimu. Prostředky preventivní i represivní, svobody i tresty se však ukazují neúčinné, a s rozvojem motorizace se naopak dostávají mládeži další možnosti nekontrolovaného volna.

Teorie i praxe tak ukazují jednoznačně cestu těm, kdo hledají možnost, jak pracovat pod tlakem totalitního systému pro lepší zítřek. Netěžkopádná odbojová organizace, zranitelná komunistickým udavačským aparátem, ale malá skupina přátel, stojící na půdě legality a zvenčí neproniknutelná, je formou, která prolomí a zneškodní komunistický monopol organizační. Jestliže této formy může být a je s úspěchem používáno k únikovému trampování nebo furiantským aktům vandalismu a násilností, může a musí jí být použito s ještě větší rozhodností k cílům kladným a tvořivým, k dosažení a zajištění svobody vlastní i jiných.

TRIBUNA, list Československého zahraničního ústavu v exilu.
Redakce: Postbus 8, Haren (Gr.) Holandsko. Administrace:
P. O. Box 934, Chicago 90, U. S. A.